

Sygn. akt I C 690/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Kościarz

Protokolant: asystent sędziego Magdalena Sola – Duda

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 roku w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko D. Ł.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. Ł. na rzecz powoda E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. kwotę 7.570,58 zł (siedem tysięcy pięćset siedemdziesiąt złotych 58/100),
- zasądza od pozwanego D. Ł. na rzecz powoda E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. kwotę 1.912,95 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwanaście złotych 95/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 690/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 lutego 2016 roku powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu D. Ł. o zapłatę kwoty 7.570,58 zł oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800,00 zł (pozew k. 2-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 lutego 2016 roku, wydanym przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze akt I Nc-e 229002/16, nakazano pozwanemu D. Ł., aby zapłacił powodowi E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. kwotę 7.570,58 zł oraz kwotę 1.895,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty k. 4v).

W dniu 09 marca 2016 roku (data wpływu) pozwany D. Ł. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze akt I Nc-e 229002/16 i przecząc twierdzeniom powoda, wystąpił o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, według norm przepisanych (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6-6v)

Postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 26 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu, przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu, czyli sądowi właściwości ogólnej pozwanego (postanowienie k. 8).

Zarządzeniem z dnia 14 kwietnia 2016 roku, stosownie do treści art. 505³⁷ § 1 k.p.c., pełnomocnik powoda został wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu oraz jego uzupełnienia, w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania, poprzez złożenie załączników do pozwu, dokumentów, z których będzie wynikać umocowanie do działania zgodnie z art. 68 zdanie pierwsze k.p.c. oraz poprzez dołączenie pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c. pod rygorem umorzenia postępowania (zarządzenie k. 1).

W określonym terminie, w dniu 04 maja 2016 roku (data stempla pocztowego), pełnomocnik powoda złożył pismo wraz z załącznikami, stosownie do wezwania Sądu. Pełnomocnik powoda, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie, wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego D. Ł. zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty manipulacyjnej uiszczonej w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 0,95 zł (pismo z dnia 04.05.2016r. z załącznikami k. 12-74)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 27 listopada 2012 roku pozwany D. Ł., za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w L., zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A. umowę kredytu nr (...) na zakup aparatu fotograficznego marki C. (...) M. II o wartości 11.100,00 zł. W ramach umowy udzielono D. Ł. kredytu w kwocie 9.276,25 zł do sfinansowania wartości towaru w kwocie 9.100,00 zł oraz opłaty przygotowawczej w kwocie 176,25 zł. Pozostała wartość towaru w postaci aparatu marki C. (...) M. II, w kwocie 2.000,00 zł uiszczona została przez D. Ł. gotówką przy zakupie. Kredyt udzielony został na okres 24 miesięcy. Spłata zadłużenia miała nastąpić w 24 ratach płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca, poczynając od 05 stycznia 2013 roku, przy czym pierwsza rata płatna w kwocie 487,43 zł, a kolejne raty w kwotach po 451,98 zł każda. Spłata winna następować poprzez wpłaty na rachunek (...) o nr (...). Ostateczny termin spłaty kredytu przypadał na dzień 05 grudnia 2014 roku.

(dowód: umowa kredytu na zakup towarów lub usług nr (...) k. 39-43)

W dniu 12 września 2014 roku, Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w którym wskazał, iż zadłużenie D. Ł. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 27 listopada 2012 roku, na dzień 12 września 2014 roku, wynosi 6.623,51 zł i składają się na nią: należność główna w kwocie 6.123,32 zł, odsetki umowne w kwocie 500,19 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 415,09 zł oraz kwota 62,00 zł tytułem kosztów wezwań i upomnień.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 38)

W dniu 12 września 2014 roku, Bank (...) S.A., zawarł z E. 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia 27 listopada 2012 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 39-62)

Pismem z dnia 21 stycznia 2016 roku, powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wezwał pozwanego D. Ł. do zapłaty kwoty 7.836,57 zł, na którą to kwotę, na dzień 21 stycznia 2016 roku, składała się kwota 6.123,32 zł tytułem należności głównej, kwota 1.651,25 zł tytułem odsetek oraz kwota 62,00 zł tytułem kosztów umownych - wezwań i upomnień.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.63)

Pozwany nie uregulował w całości należności objętej pozwem (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów. Wszelkie dokumenty zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji, a wiarygodności i autentyczności tychże dokumentów strony skutecznie nie podważyły. W związku z tym Sąd uznał za wystarczające

do rozstrzygnięcia oparcie się na zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów, gdyż w toku postępowania nie pojawiły się nowe, sporne okoliczności wymagające dodatkowego wyjaśnienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, iż postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się w myśl przepisów art. 505¹ i następne k.p.c. dotyczących postępowania uproszczonego. Zgodnie z rygorami tego postępowania badanie Sądu ograniczone jest do okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych zgłoszonych w pozwie, odpowiedzi na pozew, na pierwszym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę lub sprzeciwie od wyroku zaocznego, chyba że strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania powstała później.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest to, że Bank (...) S.A. z siedzibą we W. to następca prawny (...) Bank S.A. w W., którego z pozwanym D. Ł. łączył stosunek obligacyjny, dwustronnie zobowiązujący, wynikający z umowy o kredyt nr (...). Niesporne w sprawie jest też i to, że pozwany nie uregulował swojego zobowiązania i do chwili obecnej nie spłacił należności, szczegółowo wymienionej w załączonym do pozwu wyciągu z ksiąg banku.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 i 1 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t. j. Dz.U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych (ust. 1). Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a). Należy wskazać, iż wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 roku. Niewątpliwie jednak wymieniony wyciąg, który został podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku, spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku, I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Wyciąg zawiera pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określone osoby fizyczne, tj. pracowników powodowego banku. Powód dla wykazania istniejącego zadłużenia dysponował szerokim wachlarzem środków dowodowych, do których zalicza się wyciąg z ksiąg banku jako dokument prywatny, który w ocenie Sądu potwierdza sporne zadłużenia. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Ma to takie znaczenie, że do tego domniemania znajduje zastosowanie art. 234 k.p.c., według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regulami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871).

W dalszej kolejności wskazać należy, iż na tle okoliczności wyżej przedstawionego stanu faktycznego, po stronie Sądu, brak jest wątpliwości co do tego, że powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. posiada legitymację i interes prawny w zakresie wystąpienia z roszczeniem objętym żądaniem pozwu przeciwko pozwanemu D. Ł..

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl przywołanego przepisu przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią. W związku z czym zamierzonym skutkiem zawarcia umowy przelewu będzie utrata wierzytelności przez cedenta i uzyskanie jej przez cesjonariusza. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Także w tym, więc zakresie cesjonariusz wstępuje w miejsce czy też w pozycję prawną cedenta. **Wskutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim ona dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na jej kształt, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia.** Tym samym powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki swojego poprzednika Banku (...) S.A. z siedzibą we W. wynikające z umowy kredytu z dnia 27 listopada 2012 roku, na podstawie której pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w postaci comiesięcznych wpłat na rachunek w wysokości określonej umową.

Pozwany D. Ł., w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wydanym przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie, nie podniósł żadnych zarzutów merytorycznych na poparcie swojego stanowiska odnośnie niezasadności powództwa. Nie zaprzeczył, iż, łączył go z powodem stosunek cywilno-prawny, nie zakwestionował prawidłowości wyliczenia kwot dochodzonych pozwem, a tym bardziej wbrew obowiązkowi płynącemu z treści art. 6 k.c. nie zaproponował żadnych nowych dowodów na poparcie swojego stanowiska. Wskazać w tym miejscu należy, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), gdyż to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony, jako obarczenie stron postępowania obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07, z dnia 07 listopada 2007 roku, II CSK 293/07 - opubl. L.).

W tych okolicznościach, mając na uwadze treść powołanego wyciągu z ksiąg bankowych, jak również złożoną do akt sprawy umowę kredytu, oraz wezwanie do zapłaty, stwierdzić należy, iż nie wystąpiły przesłanki do zanegowania zasadności powództwa. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na pozytywne zweryfikowanie okoliczności podnoszonych w pozwie. Powód wykazał źródło zobowiązania pozwanego, jego istnienie oraz wysokość.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.570,58 zł, o czym orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu, jak w pkt 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl, którego pozwany, jako strona przegrywająca sprawę na żądanie powoda, obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu, na które składają się:

- opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł ustalona przy uwzględnieniu części IV tabeli stanowiącej załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 783 ze zm.),
- opłata sądowa od pozwu w kwocie 95,00 zł (art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.),
- koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.800,00 zł (§ 2 pkt 4 i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), gdyż taka kwota odpowiada charakterowi sprawy, nakładowi pracy pełnomocnika i jest zgodna z obowiązującymi stawkami,
- koszt poniesionej opłaty manipulacyjnej (prowizji e-C.) w kwocie 0,95 zł.